

det deltager i en Regeringskoalition med andre, er, hvad enten de nu kan vendes til det ene eller det andet, provokeret af det ærede Medlem Hr. Holger Andersens og det ærede Medlem Hr. Pürschels Meningsfæller i den preussiske Landdag. Hvis de to ærede Medlemmer kunde øve nogen Indflydelse paa deres Meningsfæller, saaledes at disse undlod at angribe Grænsen, vilde de gøre en fortjenstfuld Gerning; men jeg nærer intet som helst Haab om, at de er i Stand til at udrette noget paa dette Omraade. Og saa længe de ikke er det, forekommer det mig ikke, at de har nogen som helst Berettigelse til at angribe det lidet, andre er i Stand til at udrette i Retning af at skabe Ro om det Grænsespørgsmaal, som for os er af meget stor Betydning.

Men naar man nu endelig citerer, hvad der siges, tør jeg maaske ogsaa med den højtærede Formands forventede Tilladelse citere nogle Linier af et Blad, som har en vis Betydning i dette Forhold, nemlig „Flensburger Volkszeitung“, der ligger nærmest Grænsen, og hvis Mening derfor formodentlig maa have nogen Betydning. Dette Blad skrev fornylig, nemlig den 4. Februar: „Statsretlig betragtet er Grænsen „fastlagt“ ved Versailles-Traktaten, efter at en meget angribelig Afstemning havde fundet Sted. Den er derfor fuldt ud løvfæstet. Og alle Bestræbelser for at flytte denne Grænse til Ejderen med den Begrundelse, at der endnu lever Danske i Sydslesvig, vil vi modsætte os, ligesom vi ogsaa vil modsætte os en Grænseforskydning mod Nord, dersom der skulde være Ønske om at foretage en saadan med Magt, naar Versailles-Diktatet en Gang er bortfaldet. Men dersom Grænseboerne senere enes om en Regulering af Grænsen, fordi den trukne Grænse skader Beboernes økonomiske og kulturelle Interesser, da har al Statsmandsklogskab og Magtbrynde at tie, da er det Grænseboernes egen Sag at afgøre deres eget Ve og Vel“. Og saa ender Artiklen med følgende Ord: „Vort Maal er Forstaelse, ikke Kamp. Lad saa Diplomaterne vride deres Hænder over vor Statsmandsklogskab. Som Grænseboere maa vi lide under Resultatet af hovmodige Magtmenneskers Virksomhed. Kun vi selv kan forvandle den truende Kamp til en fredelig kulturel Kappelstrid. Dertil har vi Modet og Villien.“ Og kalder man os end Forrædere, vil vi fortsætte fremad paa den Vej, vi har betraadt, fremad mod vort ophøjede Maal. Vore Fjender vil blive paa Valpladsen. Lad dem da larme“. „Flensburger Volkszeitung“ udgaar som sagt

i Grænseegnene, og man maa derfor tillægge dens Udtalelser nogen Vægt; i hvert Fald adskillig mere Vægt, end man kan tillægge de Citater, det ærede Medlem Hr. Holger Andersen fremførte, og som ikke paa noget Punkt tog Afstand fra den nævnte Grænseaftale.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Stauning vendte nu tilbage til det, som utvivlsomt var Formaalet med denne Overenskomst: at skabe Ro om Grænsespørgsmaalet. Men der naaedes lige det stik modsatte, der blev skabt Uro om det. Derfor har man Lov til at sige, som jeg sagde første Gang, at den var mere velment end vellykket. Det ærede Medlem Hr. Stauning har nu forsøgt at fastholde, at Overenskomsten byder en Garanti mod Erobringslyster — ganske ligesom Socialdemokratiet i 1907 garanterede mod Krigen. Garantien den Gang svigtede, og ingen kan forlange af os, at vi skal have Tillid til en saaledes sønderbrudt Garanti. Ingen underkender jo Socialdemokratiets gode Villie paa dette Punkt, jeg taler kun om den bristende Evne.

Derimod er der et andet Punkt, hvor jeg maa erkende, at jeg ser med mindre Sympati paa det ærede Medlems bristende Evne, og det er med Hensyn til den Sigtelse, det ærede Medlem har rettet mod mit Parti — jeg kan maaske kort kalde den for Mundkurvsigtelsen. Nu skulde det interessante være det, om der har fundet en Henvendelse Sted til Partiet, og hvad der blev svaret paa den, men maa jeg saa spørge det ærede Medlem Hr. Stauning, hvorfor han da ikke tidligere har beskæftiget sig med dette, hvorfor opdager han først nu, at dette er det interessante? Tidligere var det interessante — som jeg ogsaa finder er det interessante — Resultatet. Det ærede Medlem har jo ment at kunne paavise, at Mundkurven var blevet givet paa, det har han nu opgivet, og det konstaterer jeg med Tilfredshed, han forsøger ikke længer at fastholde denne Paastand, som heller ikke lader sig fastholde, og om hvilken det ærede Medlem Hr. Rode forleden Dag sagde, at jeg med Rette havde tilbagevist denne Sigtelse. Altsaa Sigtelsen er opgivet, og nu skal vi til at tale om noget andet; men vi har andet at bruge vor Tid til. Jeg beder det ærede Medlem om at fastholde sin Sigtelse og bevise den eller ogsaa at frafalde den.